

The logo for the Col·lectiu Autònom de Treballadors-Mossos d'Esquadra (CAT) is displayed in a large, bold, black, stylized font.

1992-2012
20 anys d'acció sindical

Col·lectiu Autònom de Treballadors-Mossos d'Esquadra

SENTÈNCIA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA GUANYADA PEL CAT

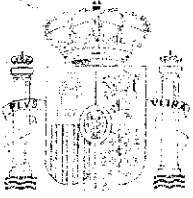
Malgrat reiterades sentències, l'Administració segueix sense donar legitimació activa als sindicats amb representació en el consell de la policia en aquells temes d'interès pel col·lectiu, com són els concursos per a proveir llocs de treball.

L'objecte del recurs que vàrem presentar davant l'autoritat judicial, radica en anul·lar la resolució administrativa que va desestimar el recurs d'alçada interposat contra un acord de la Comissió de Valoració dins el marc d'un concurs de provisió de llocs de treball d'una especialitat del cos de mossos d'esquadra per, segons l'Administració, manca de legitimació activa per part del nostre sindicat.

La **sentència** avala la nostra pretensió i cita reiterada doctrina jurisprudencial per tal d'**ESTIMAR el recurs presentat pel CAT**. Es base en que entén que existeix interès legítim perquè la funció del sindicat no es limita a efectuar una defensa abstracta de la legalitat, sinó que està defensant un dret concret del mossos que participen en aquella convocatòria. **La mateixa finalitza declarant que l'administració admeti i respongui el recurs d'alçada de referència.**

Serveis Jurídics del **CAT**

CATalunya, 8 de juny de 2012

173/2010

CARCES

232
177

JUZGADO CONTENCIOSO-ADMINISTRATIVO Nº 17 DE BARCELONA

Recurso nº: 615/2010 F3 - Procedimiento abreviado

Parte actora: **COL·LECTIU AUTÒNOM DE TREBALLADORS MOSSOS D'ESQUADRA Y ENRIC ALSINA ILLA**

Representante parte actora: **Raquel Fernandez Bustamante**

Parte demandada: **DEPARTAMENT D'INTERIOR**

Representante parte demandada: **Elena Beloso Gil**

és còpia

SENTÈNCIA

Magistrat jutge: Federico Vidal Grases

Barcelona, 16 de maig 2012

He vist aquestes actuacions que ha instat la lletrada Raquel Fernández Bustamante, en representació del Col·lectiu Autònom de Treballadors dels Mossos d'Esquadra, contra el Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya, representat per la lletrada Ana Estrella Villares Menchón. Dicto sentència en nom de SM el Rei, d'acord amb els següents

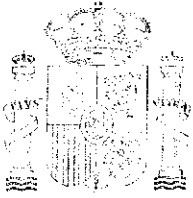
Antecedents de fet

Primer. El dia 24 de novembre de 2011 va entrar al Jutjat Degà d'aquesta ciutat un escrit de demanda de recurs contenciós administratiu subscrit per la part actora, en la qual, després de concretar la resolució objecte de recurs, al·legava els fets i fonaments de dret que estimava aplicables al cas i sol·licitava que s'estimés en els termes exposats al seu escrit.

Segon. Mitjançant un decret de 3 de febrer de 2011, després de solucionar els defectes apreciats, es va admetre el recurs, es va assenyalar per celebrar-lo el 2 de març d'enguany i es va reclamar l'expedient administratiu.

Tercer. En la data assenyalada es va celebrar la vista, el recurrent es va ratificar en el seu escrit de demanda i l'Administració demandada s'hi va oposar, després que s'hagués fixat la quantia i proposat i practicat aquells mitjans de prova que consten en l'acta i que es van considerar pertinents. Després d'això les parts van presentar les seves conclusions i l'assumpte va quedar pendent de sentència.

Quart. En la tramitació del procediment s'han observat les prescripcions legals, llevat del termini per dictar sentència a causa de raons estructurals i permanents.

Cinquè. Objecte del procediment.

Aquest recurs contenciós administratiu té per objecte la pretensió anul·lativa exercitada a nom del Col·lectiu Autònom de Treballadors dels Mossos d'Esquadra contra la resolució de 22 de juny de 2010 del Secretari General del Departament d'Interior i Relacions Institucionals i Participació que no va admetre el recurs d'alçada interposat contra l'acord de la Comissió de Valoració de 4 de maig de 2010.

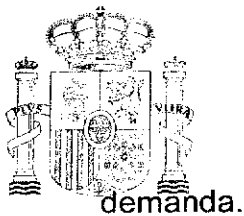
Sisè. Pretensions i alegacions de les parts.

La part actora exposa que el dia 16 de febrer de 2010 es va publicar la resolució de 12 de febrer de 2010 que convocava un concurs d'oposició per proveir llocs de feina en les àrees regionals de trànsit al cos de M. d'E. Es va interposar un recurs d'alçada que no va ser admès per falta de legitimació del sindicat, qüestió que discuteix per considerar que està defensant els interessos dels afiliats que es veuen afectats per una activitat de l'Administració en efectuar una aplicació de les bases de manera incorrecta i exàmens psicotècnics que no estan ajustats a les finalitats que no són propis d'unes bases amb falta de legalitat en la realització de proves no previstes. No es discuteix la legalitat de les bases, sinó la seva aplicació. Cita com a actes nuls de ple dret la segona prova de tipus qüestionari de l'annex tercer de la convocatòria per vulnerar els drets fonamentals dels articles 16.2 i 18.1 CE, per presentar preguntes referides a ideologia, creences religioses i intimitat. La segona prova, consistent en una entrevista que vulnera els mateixos articles de la CE per haver de respondre preguntes que es refereixen a ideologia, creences religioses i intimitat. Vulneració de l'article 35 de Llei 30/92, per no lliurar còpia de l'acta de l'entrevista als participants. Vulneració de l'article 7.3 de les bases, que exigeixen la presència d'un membre de la Comissió de Valoració, cosa que no s'ha fet. Vulneració de l'article 5 i següents de les bases, prova obligatòria selectiva que consta de dos subproves i a cap part consta la realització en aquesta segona fase de supòsits pràctics. Consten els fonaments de dret. Per tot això sol·licita:

«Que es procedeixi a condemnar l'Administració que declari admetre el recurs interposat en data 03/06/2010 pel secretari general del Sindicat Col·lectiu Autònom de Treballadors Mossos d'Esquadra (GAT-ME), i que cesi en les seves actuacions i activitats de fosc i obstaculitzadores en relació a les accions instades per aquesta part.

Que es procedeixi, en virtut del art. 89.3 de la Llei 30/92, de 26 de novembre, a condemnar a l'Administració al concepte jurídic d'obligació de resoldre de pètit sense cap tipus d'omissió, sobre les peticions formulades per aquesta part en el recurs d'alçada de data 03/06/2010 i que es conservi la finalitat teleològica prevista a les bases en el punt 5.2.2, orientat a avaluar l'adequació de les característiques de la persona candidata en relació amb les funcions atribuïdes a les àrees regionals de trànsit del cos de mossos d'esquadra.

L'Administració demandada s'oposa a la pretensió de l'actor, al·lega inadmissibilitat per falta de legitimació ad causam, i defensa la legalitat de la inadmissió produïda i s'oposa a les alegacions de fons, per la qual cosa sol·licita que es desestimi la

Fonaments de dret

Primer. L'objecte de recurs és una resolució de no admissió per falta de legitimació activa del sindicat recurrent. En conseqüència, aquesta sentència ha de versar exclusivament sobre l'existència o no de legitimació per part del sindicat per interposar el recurs que va resultar no admès, i en cas que s'estimi, l'única conseqüència és obligar a l'Administració a resoldre, sense que es pugui entrar en el fons de l'assumpte perquè no existeix un acte administratiu que ho resolgui.

Segon. La qüestió aquí plantejada es troba perfectament estudiada i delimitada en la Sentència del Tribunal Suprem de 21 de novembre de 2011, que cita doctrina del mateix Tribunal Suprem i Tribunal Constitucional, i que diu el següent:

«Por lo que se refiere a la legitimación activa de los Sindicatos, en el orden contencioso-administrativo, nos remitiremos aquí a lo dispuesto en la Sentencia del Tribunal Constitucional de 18 de diciembre de 2006 recaída en el recurso de amparo 553/04, la cual en su fundamento jurídico 4º declara "como señalábamos, la cuestión de la legitimación activa de los sindicatos en el orden contencioso-administrativo ha sido ya objeto de diversos pronunciamientos por parte de este Tribunal que han conformado un cuerpo de doctrina jurisprudencial consolidada y estable. Esta doctrina, tal y como fue recogida en la STC 84/2001, de 26 de marzo, FJ 3, con remisión a otras anteriores (SSTC 101/1996, de 11 junio, FJ 2; 7/2001, de 15 de enero FJ 4 y 5, y 24/2001, de 29 de enero, FJ 3, puede resumirse en los siguientes puntos:

a) Debemos partir, en primer lugar, de un reconocimiento abstracto o general de la legitimación de los sindicatos para impugnar ante los órganos del orden jurisdiccional contencioso-administrativo decisiones que afecten a los trabajadores, funcionarios públicos y personal estatutario. Como afirmamos en la STC 210/1994, de 11 de julio, "los sindicatos desempeñan, tanto por el reconocimiento expreso de la Constitución (art. 7 y 28), como por obra de los tratados internacionales suscritos por España en la materia (por todos, pacto internacional de derechos económicos, sociales y culturales, art. 8 o art. 5, parte II, carta social europea), una función genérica de representación y defensa de los intereses de los trabajadores que, como ya ha sostenido la doctrina de este Tribunal, no descansa sólo en el vínculo de la afiliación, sino en la propia naturaleza sindical del grupo. La función de los sindicatos, pues, desde la perspectiva constitucional, 'no es únicamente la de representar a sus miembros, a través de los esquemas del apoderamiento y de la representación del derecho privado. Cuando la Constitución y la Ley los invisten con la función de defender los intereses de los trabajadores, les legitiman para ejercer aquellos derechos que, aun perteneciendo en puridad a cada uno de los trabajadores ut singulus, sean de necesario ejercicio colectivo' (STC 70/1982, FJ 3), en virtud de una función de representación que el sindicato ostenta por sí mismo, sin que deba condicionar ínsita en el acto de afiliación, que discurre en un plano diverso del de la acción propiamente colectiva (STC 70/1982, 37/1983, 59/1983, 187/1987 o

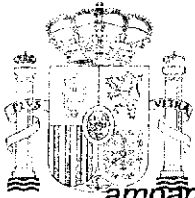

2177/1991, entre otras). Por esta razón, es posible reconocer en principio legitimado al sindicato para accionar en cualquier proceso en que estén juego intereses colectivos de los trabajadores” (STC 210/1994, de 11 de julio, FJ 3). Queda así clara “la relevancia constitucional de los sindicatos para la protección y defensa, incluso jurisdiccional, de los derechos e intereses de los trabajadores” (STC 7/2001, de 15 de enero, FJ 5).

b) Ahora bien, desde la STC 101/1996, de 11 de junio, venimos exigiendo que esta genérica legitimación abstracta o general de los sindicatos, reconducible a su relevancia constitucional, se proyecte de un modo particular sobre el objeto de los recursos que entablen ante los Tribunales mediante un vínculo o conexión entre la organización que acciona y la pretensión ejercitada. Y ello porque, según recordamos allí, citando de nuevo la STC 210/1994, de 11 de julio, FJ 4, “la función constitucionalmente atribuida a los sindicatos no alcanza a transformarlos en guardianes abstractos de la legalidad, cualesquiera que sean las circunstancias en que ésta pretenda hacerse valer”. Se trata, en definitiva, de aplicar a estas personas jurídicas asociativas singulares la misma exigencia que se aplica a cualquier otra persona física o jurídica para reconocerle la posibilidad de actuar en un proceso: ostentar interés legítimo en él. Por tanto, concluimos en la STC 101/1996, de 11 de junio, la legitimación procesal del sindicato en el orden jurisdiccional contencioso-administrativo, en cuanto aptitud para ser parte en un proceso concreto o legitimatio ad causam, “ha de localizarse en la noción de interés profesional o económico; interés que ha de entenderse referido en todo caso a ‘un interés en sentido propio, cualificado o específico’ (STC 97/1991, FJ 2, con cita de la STC 257/1988, de 22 de diciembre). Interés que, doctrinal y jurisprudencialmente, viene identificado en la obtención de un beneficio o la desaparición de un perjuicio en el supuesto de que prospere la acción intentada, y que no necesariamente ha de revestir un contenido patrimonial” (STC 101/1996, de 11 de junio, FJ 2).

c) En definitiva, hemos señalado con reiteración que para poder considerar procesalmente legitimado a un sindicato no basta con que éste acredite la defensa de un interés colectivo o la realización de una determinada actividad sindical, dentro de lo que hemos denominado “función genérica de representación y defensa de los intereses de los trabajadores” (STC 101/1996, de 11 de junio, FJ 2). Debe existir, además, un vínculo especial y concreto entre dicho sindicato (sus fines, su actividad, etc.) y el objeto del debate en el pleito de que se trate, vínculo o nexo que habrá de ponderarse en cada caso y que se plasma en la noción de interés profesional o económico, traducible en una ventaja o beneficio cierto, cualificado y específico derivado de la eventual estimación del recurso entablado (STC 7/2001, de 15 de enero, FJ 5; y 24/2001, de 29 de enero, FJ 5).

Al analizarse un problema de legitimación sindical, cabe añadir, por último, que el canon de constitucionalidad a aplicar es un canon reforzado, ya que el derecho a la tutela judicial efectiva se impetra para la defensa de un derecho sustantivo fundamental como es el derecho a la libertad sindical (STC 84/2001, de 26 de marzo, FJ 3; 215/2001, de 29 de octubre, FJ 2; 203/2002, de 28 de octubre, FJ 3). Las decisiones judiciales como la que aquí se recurren están especialmente cualificadas en función del derecho material sobre el que recaen, sin que a este Tribunal, garante último de los derechos fundamentales a través del recurso de

amparo, pueda resultarle indiferente la cualificación cuando se impugnan ante él este tipo de resoluciones, pues no sólo se encuentra en juego el derecho a la tutela judicial efectiva, sino que puede producirse un efecto derivado o reflejo sobre la reparación del derecho fundamental cuya invocación sostenía la pretensión ante el órgano judicial, con independencia de que la declaración de la lesión sea sólo una de las hipótesis posibles (STC 10/2001, de 29 de enero, FJ 5; 203/2002, de 28 de octubre, FJ 3).”

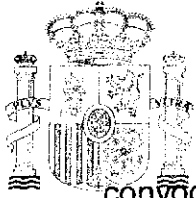
La STS de 15 de febrero de 2003, recogiendo el concepto del interés legítimo derivado de las sentencias del Tribunal Constitucional nº 88/1997, de 5 de mayo y 252/2000, de 30 de octubre, define el concepto de interés legítimo como la exigencia de “una relación material unívoca entre el sujeto y el objeto de la pretensión (acto o disposición impugnados), de tal forma que su anulación produzca un efecto positivo (beneficio) o negativo (perjuicio), actual o futuro, pero cierto, debiendo entenderse tal relación referida a un interés en sentido propio, cualificado, específico, actual y real (no potencial)”. De igual modo, y sobre el interés legítimo, la STS de 26-6-2007 (Sala 3ª, sec. 4ª, rec. 10581/2004. Pte.: Pico Lorenzo, Celsa), dice:

“(…) En el orden contencioso-administrativo la legitimación activa se defiende, según una consolidada jurisprudencia de este tribunal, en consideración a la titularidad de un derecho o interés legítimo que suponga una relación material entre el sujeto y el objeto de la pretensión, de suerte que, de estimarse ésta, se produzca un efecto positivo o beneficio o la eliminación de un efecto negativo o perjuicio que no necesariamente ha de revestir un contenido patrimonial. Esta ventaja ha de ser concreta y efectiva. El criterio de delimitación de la legitimación fundado en la existencia de un derecho o interés legítimo (art. 19.1. a LJCA), como superador del inicial interés directo (art. 28 LJCA), en el orden contencioso-administrativo ha sido reiteradamente declarado por el Tribunal Constitucional (entre otras STC 60/2001, de 29 de enero, 203/2002, de 28 de octubre, y 10/2003, de 20 de enero).

Así, la STC 52/2007, de 12 de marzo, FJ 3, nos recuerda que en relación al orden contencioso-administrativo ha precisado “que el interés legítimo se caracteriza como una relación material unívoca entre el sujeto y el objeto de la pretensión (acto o disposición impugnados), de tal forma que su anulación produzca automáticamente un efecto positivo (beneficio) o negativo (perjuicio) actual o futuro pero cierto, debiendo entenderse tal relación referida a un interés en sentido propio, cualificado y específico, actual y real (no potencial o hipotético).

Se trata de la titularidad potencial de una ventaja o de una utilidad jurídica, no necesariamente de contenido patrimonial, por parte de quien ejercita la pretensión, que se materializaría de prosperar ésta. O, lo que es lo mismo, el interés legítimo es cualquier ventaja o utilidad jurídica derivada de la reparación pretendida (STC 252/2000, de 30 de octubre, FJ 3; 173/2004, de 18 de octubre, FJ 3; y 73/2006, de 13 de marzo, FJ 4; con relación a un sindicato, STC 28/2005, de 14 de febrero, FJ 3).»

Tercer. *Aplicant la doctrina anterior al cas, ens trobem amb què el sindicat recurrent impugna en el seu recurs d'alçada una determinada aplicació de les bases d'una*

convocatòria de promoció interna del cos de M.d'E., per entendre que l'aplicació efectuada per l'Administració xoca amb diversos preceptes constitucionals i altres normes ordinàries d'aplicació.

En conseqüència, el Jutjat entén que sí que existeix interès legítim per part del sindicat recurrent, perquè no es limita a efectuar una defensa abstracta de la legalitat, sinó que està defensant un dret concret dels M.d'E. que, afiliats a aquest sindicat, participen en la convocatòria al·ludida, concretament el dret a què es respectin i apliquin les normes constitucionals i ordinàries que considera infringides –qüestió molt diferent que ho siguin efectivament–, i a més, en cas de ser estimada la seva reclamació es produirà un efecte positiu o negatiu directe i concret, propi, especificat i real sobre els interessos legítims dels participants en un determinat concurs de promoció interna, la qual cosa és conseqüent amb la funció dels sindicats que, contemplada des de la perspectiva constitucional, no és únicament la de representar els seus membres a través d'esquemes propis del dret privat, ja que quan la Constitució i la Llei els investeixen amb la funció de defensar els interessos dels treballadors, els legitimen per exercir aquells drets que, fins i tot pertanyent en puritat a cadascun dels treballadors, siguin d'exercici col·lectiu necessari, sense estar condicionats a la relació de pretès apoderament connatural a l'acte d'afiliació. Per aquesta raó, és possible, en principi, reconèixer legítim al sindicat per accionar en qualsevol procés en què estiguin en joc interessos col·lectius dels treballadors" (STC 202/2007, de 24 de febrer, FJ 3, amb cita de la STC 101/1996, d'11 de juny; 203/2002, de 28 d'octubre; 142/2004, de 13 de setembre, i 28/2005, de 14 de febrer).

I en segon terme resulta també exigible que la legitimació abstracta genèrica o general dels sindicats tingui una projecció particular sobre l'objecte dels recursos que entaulin davant els tribunals mitjançant un vincle o connexió entre l'organització que acciona i la pretensió exercitada, ja que, com es va dir en la STC 210/1994, d'11 de juliol, FJ 4, 'la funció constitucionalment atribuïda als sindicats no arriba a transformar-los en guardians abstractes de la legalitat, qualssevol que siguin les circumstàncies en què aquesta pretengui fer-se valer'.

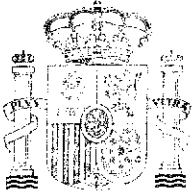
Quart. La quantia és indeterminada.

Cinquè. No s'aprecien circumstàncies determinants d'imposició de costes, segons el que estableix l'art. 139 LJCA.

DECISIÓ

Estimo el recurs presentat pel Col·lectiu Autònom de Treballadors de Mossos d'Esquadra, contra la resolució de 22 juny de 2010 del secretari general del Departament d'Interior i Relacions Institucionals i Participació, que no va admetre el recurs d'alçada interposat contra l'acord de la Comissió de Valoració de 4 de maig de 2010 i **anulo** la resolució objecte d'impugnació en totes les seves parts.

Declaro que l'Administració ha d'admetre i respondre el recurs d'alçada que ha interposat el sindicat recurrent.

Sense fer expressa imposició de costes.

Contra aquesta sentència cal interposar un recurs d'apel·lació en ambdós efectes en el termini dels quinze dies següents a la seva notificació, amb les formalitats legals.

Així ho mano i ho signo.

El magistrat jutge

PUBLICACIÓ. El magistrat jutge va llegir i publicar la Sentència anterior que la va dictar l'endemà de la seva data i en audiència pública en les estrades del Jutjat. En dono fe.